

oricine vrea să se bucure de talentul artiștilor cu care s-a întâmplat să fie contemporan.

Acum aproape două decenii, premiera de la Teatrul "Bulandra" era jucată de Petre Gheorghiu și Clody Bertola; și atunci – din cu totul alte motive – a fost ca o călătorie într-o lume care nu există. Amintirea acelei stări de grație ne este restituită integral: nici o lege din lume nu poate naționaliza bucuriile.

Magdalena Boiangiu

Tatiana Iekel și Petre Gheorghiu

În dinți de ferăstrău

Emigranții

În contextul actual al globalizării, **Emigranții** lui Mrožek este o piesă datată. Condiția precară a emigrantului inadapabil, suferind de ruperea rădăcinilor culturale, umilit și obidit, ține de domeniul trecutului. Astăzi, decizia de a lucra în altă parte decât la vatră nu mai are caracterul dramatic și ireversibil de altădată. Pentru cetățeanul în căutare de emancipare economică mobilitatea este o condiție firească. Mai mult, șocul cultural pe care-l dă astăzi integrarea într-o companie transnațională nu este neapărat legat de deplasarea spațială. A fi angajat la Kreditanstalt sau la Alcatel continuând să locuiești la București presupune un efort de aculturație similar cu cel depus când lucrezi la Londra sau la New York. O firmă germană din Frankfurt caută pro-

gramatori care să lucreze acasă la dezvoltarea unor aplicații, comunicând regulat cu centrul prin poșta electronică. Deși aceștia nu vor părăsi ambianța familiară, adaptarea lor la mediul virtual al Internetului nu este un proces mai puțin dramatic decât tradiționala plecare în lume în căutare de lucru. De aceea, reluarea acestei piese, considerată pe bună dreptate edificatoare în vremea granițelor închise, mi se pare inadecvată.

Vlad Stănescu, proaspăt absolvent de regie, dar cu o importantă experiență teatrală, abordează piesa în cheie dostoevskiană, făcând din cei doi eroi niște exponenți resentimentari ai spiritului de

ritmat după o diagramă care seamănă cu imaginea dinților de ferăstrău: creștere, culminare, cădere, din nou creștere ș.a.m.d. Grijă pentru ritm și tempo face ca reprezentația să aibă caracterul unui

EMIGRANȚII de Slawomir Mrožek • **TEATRUL NAȚIONAL "I. L. CARAGIALE"** și **ACADEMIA DE ARTĂ "LUCEAFĂRUL"** • Data reprezentației: **18 februarie 1999** • Regia și scenografia: **Vlad Stănescu** • Concepția și interpretarea muzicală: **Dorina Crișan Rusu** • Distribuția: **Mircea Anca (X), Marius Gălea (A)**.

eveniment muzical bine dirijat. Din păcate, celulele dramatice elementare nu se organizează într-un *pattern* ritmic clar la nivelul spectacolului ca macrostructură. Avem de a face cu repetări ale aceluiași model: acumulare-culminare-eliberare, fără să sesizăm o arcuire similară la scara întregului. Focalizându-și demersul asupra esențialului, Vlad Stănescu nu omează spectacolul cu diverse găselnițe (mi-aduc aminte de gășca prezentă în versiunea realizată la Teatrul de Comedie) și subordonează cu acuratețe decorul, luminile, ambianța sonoră unui sens strict funcțional. Actorii sunt tineri, proaspeți, atașanți, Mircea Anca este la largul lui într-un rol în care contează în primul rând emotivitatea și temperamentul. Marius Gălea, deși joacă cu dăruire și talent, are anumite ezitări în conturarea dimensiunii intelectuale personajului său. Spectacolul, lucrat îngrijit și stilistic adecvat, ne stârnește dorința de a vedea curând puse în scenă conflictele pe care de-teritorializarea le implică în zilele noastre.

Adrian Mihalache

Mircea Anca și Marius Gălea

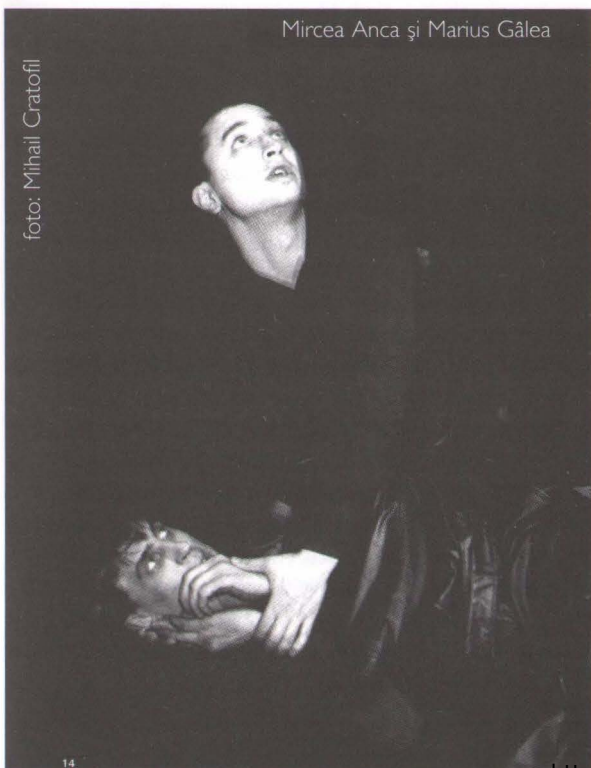

foto: Mihail Cratofil